

۱۰ زن نابغه اتیسم

تمپل گرندین

تمپل گرندین یکی از بزرگترین اساتید علوم دامی در مصاحبه ای با **Maker** اظهار کرد: « اتیسم بخش مهمی از هویت من است. من منطق خود را دوست دارم و قصد تغییر آن را ندارم اما در درجه اول یک دانشمند و متخصص رفتارشناسی حیوانات هستم». به کارگیری روش های درمانی انسان انقلابی عظیم در صنعت دامداری به وجود آورد.

او موفقیت های بسیاری در زمینه های گوناگون بدست آورد به عنوان مثال وی نائل به دریافت درجه دکتري از دانشگاه ایلینوی شد. بر اساس زندگی او فیلمی با درخشش کلر دانس ساخته شد که برنده جایزه **Emmy** (یک جایزه آمریکایی برای تولیدات تلویزیونی که عموماً به عنوان معادل اسکار برای تلویزیون دانسته می شود) شد. در واقع گرندین یکی از زنان دارای اتیسمی بود که توانست بر محدودیت ها غلبه کند. او در زمینه های گوناگون از انسان شناسی تا سرگرمی به موفقیت های چشمگیری دست یافت. با وجود اینکه بسیاری از موقعیت ها کاملاً ناعادلانه از آنها دریغ شد اما این افراد ثابت کردند که هیچ چیز مانع انجام کاری که دوست دارند نمی شود. برآستی آن ها محدودیت ها و موانع را از میان برداشتند.

سوزان بویل

در آپریل سال ۲۰۰۹ سوزان بویل (یک داوطلب میانسال کلیسا از شهر کوچکی در اسکاتلند) با آهنگ مورد علاقه اش با نام "رؤیایی داشتم" در مسابقه استعدادیابی بریتانیا شرکت کرد. این ویدئو توسط ۲۰۰ میلیون نفر دیده شد. او به دلیل صدای فوق العاده و شخصیت متواضع اش بسیار مورد توجه قرار گرفت. اگرچه او در این برنامه برنده نشد اما بعد از آن هفت آلبوم منتشر کرد. آهنگ "رؤیایی داشتم" وی که در سال ۲۰۰۹ منتشر شد رکورد دار سریع ترین فروش آلبوم اولی شد و نام او در صدر بیلبوردها قرار گرفت.

شهرت برای سوزان که اغلب توسط کودکان دیگر مورد آزار و اذیت قرار می گرفت بسیار شگفت انگیز بود. او در سال ۱۹۶۱ متولد شد و در سن ۵۱ سالگی تشخیص اسپرگر گرفت. سوزان بویل تاکنون جشن های بین المللی بسیاری برگزار کرده است. او برای ملکه انگلیس نیز برنامه اجرا کرده است.

جسیکا جین اپلگات

زمانی که او ۱۵ ساله بود به عنوان اولین زن دارای ایتسم برنده مدال طلای پارالمپیک در بریتانیا شناخته شد. او برنده مدال طلای ۲۰۰ متر آزاد زنان در المپیک لندن شد. همچنین یک سال بعد برنده سه مدال در مسابقات قهرمانی جهان IPC مونترال شد. مدال طلا در ۲۰۰ متر آزاد، مدال نقره در ۲۰۰ متر امدادی و مدال برنز در ۱۰۰ متر آزاد. او که متولد سال ۱۹۹۶ است برای اولین بار زمانی که چند ماهه بود توسط مادرش در استخر قرار گرفت. در سن ۱۰ سالگی وارد مسابقات شد و به طور مکرر رکورد شکنی کرد. تمامی شناگران در سرتاسر بریتانیا داستان الهام بخش او را نقل می‌کنند.

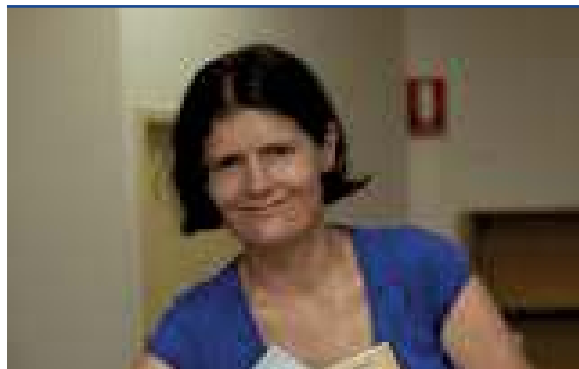
دریل هانا

دریل هانا بازیگر آمریکایی در فیلم‌هایی با عنوان وال استریت، اسپلش، بیل را بکش نقش آفرینی کرده است. در سال ۲۰۱۳ وی اذعان داشت که سالهاست به سندرم اسپرگر مبتلاست و این مسئله باعث ایجاد تنش در روابط اجتماعی وی شده است. این اختلال زمانی که کوچک بود تشخیص داده شد. او داروهای متعدد و حتی پیشنهاد پزشکان مبنی بر بستری شدنش را به خاطر دارد. او به جای تمرکز بر بیماری خود به دنبال علایقش در زمینه‌های مختلف از جمله باله، تشکیل کمپین برای حفاظت از محیط زیست و بازیگری رفت.

آماندا بگز

او یکی از فعالان ایتسم است که ویدئو او با نام "به زبان من" در سال ۲۰۰۷ به طور گسترده‌ای در یوتیوب منتشر شد. در این ویدئو او از طریق ایجاد هم همه، تکان دادن سریع ورق‌های کاغذ، تکان دادن دستگیره در، صداهایی تولید کرد و سپس برای هر کدام از این صداها ترجمه ای ارائه داد و آن را زبان اختصاصی نامید. او که برای صحبت کردن نیاز به کامپیوتر و یا دستگاه صداساز دارد می‌گوید "زبان من به دنبال طراحی لغات و یا نشانه‌های بصری به منظور درک توسط دیگران نیست بلکه به دنبال ارتباط دائم با تمامی اجزای محیط پیرامون من است"

لوسی بلک من

با انتشار داستان لوسی به نام ایتسم و ماجراهای دیگر در سال ۲۰۰۱ او اولین نویسنده بدون کلام استرالیا لقب گرفت. او در سال ۱۹۷۸ در ملبورن متولد شد. لوسی به ندرت صحبت می‌کرد اما در دوران نوجوانی آرامش را در ارتباط نوشتاری (تایپی) یافت. او از دانشگاه Deakin در زمینه مطالعات ادبی-جایی که در آن می‌توانست احساسات خود را از طریق مقالات بیان کند - با بالاترین درجه فارغ التحصیل شد. او همچنان به ندرت صحبت می‌کند ولی گاهی صدای او به گوش می‌رسد.

لیزی کلارک

لیزی کلارک بازیگر بریتانیایی متولد سال ۱۹۹۴ با بازی در فیلم تلویزیونی **Dustbin Baby** به شهرت رسید. او در نقش پاپی که دارای سندرم اسپرگر بود ظاهر شد. این نخستین باری بود که دختری دارای اسپرگر چنین نقشی را ایفا می‌کرد که این مسئله در نهایت موجب شد که مادر لیزی با راه اندازی کمپینی به ایفای نقش بازیگران سالم در نقش افراد دارای اتیسم اعتراض کند. کمپین "من رو بازی نکن، بذار بازی کنم" به عنوان مرجعی برای بازیگران با بهره هوشی پایین است. این کمپین با همکاری مدارس تلاش می‌کند تا دانش آموزانی با ناتوانی ذهنی را به بازیگری تشویق کند.

دونا ویلیامز

ویلیامز در سال ۱۹۶۳ در استرالیا متولد شد. در کودکی اغلب گیج، کر و یا احمق خطاب می‌شد. در پی تشخیص اتیسم در ۲۵ سالگی به خود و توانایی‌هایش ایمان آورد. در سال ۱۹۹۲ پرفروش‌ترین کتاب خود با نام "هیچ کس هیچ کجا" را منتشر کرد. این اثر یک اتوبیوگرافی قابل توجه به قلم یک فرد دارای اتیسم است که به نقل داستان استقلال و موفقیت‌هایش در زمینه‌های گوناگون می‌پردازد. او دو کتاب دیگر در زمینه اتیسم منتشر کرد و رفته رفته به یک سخنران بین‌المللی و مشاور اتیسم تبدیل شد.

لیان هایدی ویلی

لیان که در سن ۳۵ سالگی دریافت که دارای سندرم اسپرگر است تاکنون کتاب‌های متعددی در زمینه خودیاری برای افراد دارای اتیسم تألیف کرده است. وی به مدت ۱۵ سال در دانشگاه تدریس کرده است. او به درجه دکتری در رشته روانشناسی نائل آمد. او متولد سال ۱۹۵۹ است. در دوران کودکی حضور در مکان‌های ناشناس، برخی صداها و یا نزدیکی بیش از حد افراد وی را به شدت آزار می‌داد. حالا او یک سخنران انگیزشی قابل احترام است. در واقع او یکی از حامیان اسب درمانی است و براین باور است که رسالت او گردآوری انسان‌ها با وجود تفاوت‌های آن‌هاست.

هنریت ست

هنریت نویسنده، هنرمند و شاعر پرآوازه جهانی است. او متولد ۲۷ اکتبر ۱۹۸۰ است. او دختر بسیار مستعدی است که مهارت‌های خلاقانه‌اش در بسیاری از زمینه‌ها از دیگران پیشی گرفته است. در سن ۸ سالگی فلوت می‌نواخت، در ۹ سالگی شعر می‌سرود و در سن ۱۹ سالگی جوایز متعددی برای سبک سورئالیستی در نقاشی و شعر در زادگاهش مجارستان بدست آورد؛ اما او این افتخارات را آسان بدست نیاورد. زمانی که هنریت کودک بود به دلیل مشکل در برقراری ارتباط و عدم برقراری ارتباط چشمی از ورود به مدارس ابتدایی منع می‌شد. حالا او یکی از مشهورترین نویسندگان مجارستان است و آثار نقاشی او در سراسر کشور به نمایش گذاشته می‌شود.